PICCADILLY CIRCUS

CHRIS BECKETT

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

Autorul britanic Chris Beckett este colaborator frecvent la *Interzone* și a publicat de câteva ori în *Asimov's Science Fiction*. Primul său roman, *The Holy Machine,* este disponibil de la Editura Wildside Press. Fost lucrător în serviciile sociale, el este acum conferențiar universitar și locuiește în Cambridge, Anglia.

În proza ce urmează ne arată că ceea ce place unora poate să nu fie *deloc* frumos pentru alții...

înaintând cu opt kilometri pe oră și hurducându-se în vehiculul ei electric de invalid pe drumurile pline de gropi, Clarissa Fall se îndreaptă spre centrul Londrei ca să vadă luminile, și nu ia în seamă claxoanele dezlănțuite de automobilele înșirate în urma ei, nici strigătele de furie ale șoferilor... De câte ori a fost admonestată? De câte ori a fost umilită? Acum însă, trebuie să vadă luminile.

- Când eram mică, în Piccadilly Circus încă erau lumini fizice, le spune ea tuturor persoanelor pe care le întâlnește. Țin minte că tata mă ducea acolo. Reprezentau cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

Fusese mereu ciudată. Mai era și acea situație când găurise gardul ce proteja orașul de animalele sălbatice, lăsându-le să pătrundă pe străzi. Mai erau acei rebeli consensuali, pe care

ea insistase mereu să îi aducă acasă. Insă lucrurile începuseră să se înrăutățească serios după moartea soțului ei, Terence, care o lăsase singură în casa aceea mare și veche din apropierea perimetrului, acea imitație de castel, cu fântâni secate și lumini înghețate care se aprindeau noaptea, amintind de castelul lui Dracula. Cred că era vorba de singurătate, deși Dumnezeu mi-e martor că pe vremea când era încă în viață, Terence și Clarissa păreau că nu fac altceva decât să se certe la cuțite.

- Am vârsta de două sute de ani, zicea ea mereu. Sunt ultima ființă umană fizică din Londra.

Nimic din toate acestea nu era adevărat, desigur, însă ea sigur era foarte bătrână și la fel de sigur era că putea merge zile și chiar săptămâni în șir fără să întâlnească altă persoană fizică. Nu mai rămăseserăm mulți, iar majoritatea dintre noi ne strânseserăm, pentru a ne oferi ajutor unul altuia, în câteva grupări din suburbiile din sudul Londrei. Nimeni nu trăia la o depărtare mai mică de opt kilometri de imitația de castel a Clarissei, situat pe perimetrul nordic, astfel că puțini dintre noi aveau chef să bată atâta drum pentru a-i face o vizită. Se dovedise mereu prefăcută și obsedată de sine, iar acum era de-a dreptul dementă. In plus - iar mulți dintre noi găseam acest lucru *din cale afară* de neiertat - atrăgea o atenție nedorită asupra noastră, a celor fizici, atât din partea consensualilor, care și așa ne displăceau și ne numeau „outsideri" și „fantome", cât și din partea autorităților Hub-ului.

Din nefericire, ea nu se simțea cu adevărat comod în nici una dintre lumi, fie ea fizică ori consensuală. O oripila demnitatea artritică și rigidă a fizicilor. Ne socotea înțepați și cu nasul pe sus, și disprețuia părerea noastră că experiențele trăite de noi erau autentice până la unicitate și reale.

- Ați prefera ca mai curând să dispară lumea decât să recunoașteți posibilitatea că s-ar putea să existe alte tipuri de viață în afară de cele pe care le reprezentăm noi? a întrebat ea odată.

Cu toate că insista mereu față de noi că nu era așa, se arăta la fel de dezgustată de superficialitatea consensualilor, de acceptarea de către ei, fără nici un protest, a tot ce Hub-ul ținea să ofere drept realitate, lipsa lor de curiozitate, ignorarea cu bună știință a originii lor sau a ceea ce reprezentau cu adevărat. In ciuda faptului că ne putea critica pe noi, cei fizici, ea nu avea în vedere la modul serios posibilitatea de a renunța la calitatea ei de ființă fizică pentru a se alătura consensualilor, care aveau trupuri construite virtual. Iar asta însemna că avea să rămână mereu un outsider față de ei.

Poate că nu se simțea apropiată față de nimeni, însă devenea o pacoste pentru *oricine* - atât fizici, cât și consensuali - iar asta ca urmare a incursiunilor ei în oraș. La început mersese pe jos. Apoi, când devenise prea fragilă, a făcut rost de acel mic vehicul pentru invalizi, pe care consensualii din nordul Londrei au ajuns curând să-l recunoască imediat și să-l deteste. Zdrunci-nându-se încet de-a lungul drumurilor fizice tot mai desfundate, ea obișnuia să-și deconecteze implantul de Câmp, astfel încât să nu fie înșelată de suprafața virtuală netedă, însă asta însemna că nu putea auzi ori vedea nici traficul consensual ce se desfă-șura pe lângă ea. Vedea doar clădirile pustii și suprafața crăpată și bășicată a șoselei necirculate. Șoferii consensuali trebuiau să se descurce cum puteau cu rătăcirile ei încoace și încolo.

Când își parca vehiculul, totuși, întotdeauna își reconecta implantul. Asta transforma instantaneu Londra ruinată din punct de vedere fizic în metropola plină de viață care era Câmpul Urban Consensual, un oraș virtual ce imita Londra așa cum

fusese ea cândva, suprapusă de Hub peste ceea ce devenise orașul. Clarissa încă își aducea aminte vremurile acelea: mulțimea de oameni, gazele de eșapament, luminile, zgomotul, viața extrem de agitată a unui oraș în care, în mod bizar, părea încă posibil ca milioane de ființe umane fizice să consume nepăsătoare ceea ce voiau din resursele fizice ale lumii și să azvârle cu aceeași nonșalanță ceea ce nu foloseau. Iar ea tânjea după acea agitație și acea viață, tânjea cu disperare după ea.

Cu toții aveam implanturi de Câmp, bineînțeles. Acestea erau absolut necesare pentru a face față unei civilizații care, indiferent dacă ne plăcea ori nu, devenise în primul rând digitală. Inserate în sistemul nostru nervos, implanturile îngăduiau construcțiilor consensuale să se suprapună peste percepțiile noastre privind lumea materială, astfel încât să putem vedea aceeași lume pe care o vedeau și consensualii, să auzim ce auzeau și ei și, într-un grad mai redus, să atingem ceea ce atingeau și ei. Restul dintre noi adoptam în mod invariabil poziția potrivit căreia nu ne plăcea să avem de-a face cu lumea consensuală, însă acesta era uneori un rău necesar. Insă pentru Clarissa, lucrurile stăteau altfel. Când își comuta implantul, acest lucru nu constituia o necesitate practică pentru ea, semăna mai curând cu injectarea de heroină într-o arteră. Imediat după aceea era înconjurată de oameni, de viață, apăreau vitrine de magazine și tarabe de piață doldora de mărfuri colorate, iar bruschețea aceasta amețitoare acționa ca un drog puternic asupra ei.

Insă acest drog nu era Câmpul, ci momentul în care se desfășura trecerea dintr-o lume în cealaltă. După acel prim moment, experiența nu se mai ridica nicidecum la promisiunea inițială, pentru că, indiferent cât de mult s-ar fi străduit Clarissa, lumea consensuală o elimina, lăsând-o pe dinafară. Dar ea încerca mereu. și petrecea ore în șir în orașul consensual, în afara

magazinelor, în parcuri și la colțuri de stradă, făcând eforturi aproape patetice ca să intre în vorbă cu trecătorii, însă majoritatea o ocoleau, iar unii nu-și ascundeau nicidecum disprețul față de ea. Era adevărat că se găseau și câteva suflete bune care, simțindu-i vârsta și calitatea de persoană fizică, își ascundeau repulsia și, pentru scurtă vreme, îi creau iluzia că ea își făcuse un prieten, însă asta se întâmpla *doar* datorită bunătății unora. Chiar făcând abstracție de faptul că era outsider, ea nu se dovedea sub nici o formă o companie agreabilă. Vorbea prea mult; nu avea răbdare să asculte; și, lucru mult mai grav, indiferent cât de mult ne critica pe noi, tovarășii ei outsideri, pentru snobismul nostru existențial, la fel ca noi toți, nici ea nu era altceva decât o snoabă, ba chiar era mai puțin inhibată de asta decât noi. Niciodată nu rezista ispitei de a le arăta consensualilor natura superficială și iluzorie a existenței lor.

- Dragă, ești *foarte* simpatic(ă). Mare păcat că nu ești cu adevărat aici.

De obicei, se trezea singură într-un soi de lacună, pe care oamenii o ocoleau pentru a păstra o distanță de siguranță. Iar în astfel de situații, ea se simțea deseori nenorocită și se apuca să facă scandal și să strige:

- Nu ești real, să știi! Reprezinți doar niște fragmente de țesut nervos conectat la un computer! Ești departe de aici, și computerul îți transmite imagini ale Londrei adevărate, cu toate prostiile consensuale suprapuse imaginilor reale!

Cât a trăit, Terence obișnuia să vorbească la fel, așa cum aveau obiceiul să o facă bătrânii fizici, însă pe vremea aceea, Clarissa îl critica mereu pentru această tendință:

„Cine are dreptul să spună că lumea noastră este mai reală decât a lor?" țin minte că l-a interpelat ea la una dintre adunările periodice ale comunității persoanelor fizice.

Cei doi stăteau de o latură și de alta a unei mese mari de sufragerie, încărcată cu argintărie și pahare de cristal fin gravate. Terence a refuzat să răspundă. Toți cei prezenți ar fi vrut ca ea să-și țină gura pentru a le îngădui să revină la obișnuita lor stare de amorțeală.

- Hai, Terence, cine are dreptul să stabilească? a insistat ea. Măcar consensualii au relații cu viața și cu ceilalți ca ei. Apoi a privit cu severitate într-o parte și în alta a mesei. Și ce crezi că mai rămâne din noi dacă am lepăda tot ce provine din afara noastră, tot ce a fost făcut de alții? Am rămâne goi. Am fi niște imbecili care bâiguie. Gândește-te numai. Chiar când vorbim cu noi înșine, în sinea noastră, folosim cuvinte pe care ni le-au dat alți oameni.

Dar asta se întâmpla pe vremea aceea. Acum se părea că Terence vorbise tot timpul în numele unei laturi a sinelui Clarissei.

- Nu te mai uita așa la mine! obișnuia Clarissa să-i dojenească pe consensuali atunci când aceștia o arătau cu degetul și râdeau de ea. V-ați vândut adevăratele trupuri contra iluziei tinereții si bunăstării, dar eu sunt reală!

Uneori, în toiul vreunei asemenea izbucniri, își întrerupea cu un gest sfidător implantul de Câmp, făcând ca oamenii și traficul să dispară din fața ochilor, iar casele redeveneau niște cochilii goale, și toate vitrinele magazinelor, cu aranjamentele lor pline de voie bună, se transformau în niște peșteri pustii și întunecate:

- Nici măcar nu vă pot vedea! striga ea, știind că încă putea fi văzută de consensuali, pentru că senzorii dispuși în întregul oraș recepționează imaginile și sunetele, dar și textura a tot ce este fizic, iar toate acestea devin matricea în interiorul căreia este construit orașul consensual. Nu ar fi avut cum să se debaraseze

de imaginea ei. Eu sunt lumea reală, și nu vă pot vedea defel. *Atât* de ireali sunteți. Vă pot face să dispăreți printr-o simplă apăsare pe întrerupător.

Însă cu toate că îi făcea probabil plăcere să le spună consensualilor că nu existau cu adevărat, părerea lor cântărea enorm pentru ea, astfel că nu se putea abține și comuta din nou implantul, disperată să afle ce reacții stârnise. (N-am cunoscut pe nimeni care să conecteze și să deconecteze un implant la fel de frecvent ca ea.) In mod aproape invariabil, ei aveau grijă să o ignore.

In astfel de momente, când făcea câte un scandal monstru, iar apoi constata că nu impresionase pe nimeni, lucrurile puteau scăpa de sub orice control. Odată, cu o lună sau cam așa ceva înainte de a face călătoria până în Piccadilly Circus, Clarissa a descoperit că nu reușea să determine pe nimeni să-i acorde atenție pe străzile din afara stației de metrou Walthamstow. In loc să se recunoască înfrântă, ea a insistat să coboare scările, lucru chinuitor pentru ea, căci suferea de artrită, și a așteptat la peron un tren ce mergea spre sud. In jurul ei, peronul s-a golit, deoarece consensualii s-au îngrămădit la celălalt capăt.

Iar când trenul a sosit în stație, ea a încercat imediat să urce. Bineînțeles că a căzut drept pe șine, pentru că era un tren virtual, o parte din Câmp, care nu putea duce greutăți fizice, ci doar greutatea noțională a proiecțiilor consensuale. Atunci și-a fracturat o gleznă. O durea cumplit și a început să șontâcăiască de colo-colo, urlând și cerând să fie ajutată de careva. Regulile în baza cărora funcționează Câmpul prevedeau că trenul nu putea pleca mai departe cât ea se afla acolo. Cu toate astea, ea era aceea care încălca regulile. Spre consternarea pasagerilor, ea le apărea ca și cum ar fi mers până la brâu prin podeaua solidă a trenului, privind acuzator spre consensuali, care își

întorseseră capul de la ea, și tot ea îi admonesta pentru lipsa lor de compasiune:

- Nu a mai rămas nici un suflet în Londra dispus să ajute o femeie bătrână? V-ați pierdut și inimile împreună cu trupurile?

Fracturile - și, în general, vătămările corporale - nu făceau parte din experiența consensualilor, astfel că ei puteau fi oarecum iertați că nu manifestau înțelegere față de suferința ei, dar, în realitate, ei *ar fi vrut* să-i vină în ajutor, dacă nu din altruism pur, măcar din interes personal, meschin. Pentru că ea reținea trenul - fără a mai vorbi de celelalte garnituri din urma acestuia - și acest lucru îi afecta pe toți. Dacă nu sunt declasați, consensualii sunt cu toții frumoși și, deși până la urmă tot mor, ei nu îmbătrânesc la fel ca noi. Niciodată nu scuipă când vorbesc, și nici în alte ocazii. Nu le curg mucii din nas. Machiajul lor nu se înmoaie și nici nu se întinde. Pesemne că se simțeau de-a dreptul îngrozitor să o vadă pe acea creatură respingătoare, plină de riduri și murdară, umblând încoace și încolo printre ei, și având capul înălțat cel mult până la genunchii lor, amintind de nu știu ce spiriduș dintr-un basm. Dar ce puteau face? Așa cum trenul nu o putea susține pe Clarissa pe podeaua lui consensuală, tot astfel nici ei nu o puteau ridica înapoi pe peron slujindu-se de brațele și mâinile lor consensuale.

De aceea, cineva a apelat Hub-ul, iar acesta a transmis vorbă către noi, cei din comunitatea fizică, privind dificultățile pe care le avea cineva dintre noi, întrebându-ne dacă voiam să soluționăm situația, în caz contrar, la fața locului aveau să fie trimiși Agenți. Persoanele fizice din Londra seamănă cu membrii unei familii vechi și nefuncționale, care își cunosc unii altora farmecul limitat, își știu unii altora fragilitatea și punctele slabe, dar sunt cumva înlănțuiți laolaltă de nenorocire.

- Iar a făcut-o lată Clarissa. Ai aflat?

- Clarissa iar se ține de prostii.

- Evident că nu putem admite intervenția Agenților. Oamenii reali trebuie să se ocupe de semenii lor.

- Mare figură, Clarissa asta. Cum de îndrăznește să ne pună într-o asemenea situație?

In cele din urmă, am fost delegat să merg acolo cu Richard Howard să rezolv problema. Am traversat Londra și, cum nu puteam folosi scările rulante virtuale, bineînțeles că am coborât la fel de încet și anchilozați, ca și Clarissa, treptele de beton, ajungând în stația de metrou. Clarissa era tot blocată pe linie. Își deconectase din nou implantul, parțial în semn de sfidare, parțial ca să nu se mai simtă copleșită de agitația consensualilor din jurul ei. Drept urmare însă, pierduse luminile pe care Câmpul le suprapunea pe stația fizică, pustie și lipsită de iluminare. In ultima oră petrecută acolo, împleticindu-se printre șine, strigând și lăcrimând în bezna deplină, nu avusese drept companioni decât șobolanii, și nu auzise alt sunet decât cel făcut de picăturile de apă ce cădeau una după alta undeva în tunelul ce ducea spre sudul Londrei.

Eu și Richard aveam implanturile comutate, pentru a vedea ce făceam, astfel că am fost siliți să îndurăm privirile reci ale consensualilor. Au stat în tren, urmărindu-ne cum ne-am chinuit să o scoatem pe Clarissa din podea; alții se aflau pe peron, uitându-se la noi cum o curățăm și aranjam; apoi au întors capetele spre scările rulante virtuale ca să ne vadă cum o ducem mai mult pe sus pe treptele de beton.

- Uitați-vă la fantomele acelea! a spus cineva de pe stradă destul de tare, în vreme ce eu și Richard o ajutam pe Clarissa să urce în camioneta lui Richard. Ia te uită ce fețe urâte au! Chiar nu au nici un dram de respect de sine?

S-a auzit un murmur general de aprobare. De regulă, consensualilor le este teamă de outsideri și de puterile noastre neobișnuite asupra lumii fizice. (Richard, mai ales, devine obiect de spaimă amestecată cu respect, datorită staturii lui uriașe, a coamei mari de păr alb și a tendinței lui de a păși cu dispreț prin zidurile virtuale.) Insă în acele momente în nici un caz nu puteam arăta atât de înspăimântători: eram doar doi bătrâni care gâfâiau, aprinși la față și transpirați, ajutând o bătrână cu aspect de nebună, care avea un picior rupt, să urce într-o camionetă veche de când lumea.

- Să nu-mi uitați mașinuța! s-a văicărit Clarissa.

Cu chiu, cu vai, am reușit să urcăm și vehiculul ei de invalid în camionetă. Dumnezeu știe de ce am fost de acord să îl luăm și pe acela. Am fi avut tot dreptul să spunem că era prea greu, și să-1 lăsăm acolo. Dar Clarissa se dovedea puternică în anumite privințe. Așa fusese mereu. Indiferent cât de mult ți-ar fi displăcut, indiferent cât de mult ți-ai fi spus în sinea ta că nu aveai nici un motiv să-i dai ascultare, îți venea greu să-i refuzi cererile.

- Să nu crezi că o să te mai scoatem încă o dată dintr-o situație ca asta, i-a spus Richard, în timp ce-i bandaja piciorul, asta după ce am ajuns acasă la ea. Data viitoare vor veni Agenții să te ia.

Nimeni dintre noi nu știe clar ce sunt cu adevărat Agenții, decât că slujesc Hub-ul în lumea fizică. Nu au fețe vizibile. Capetele și trupurile lor fără trăsături sunt acoperite în întregime cu un costum sau cu o piele de o nuanță specială de albastru, care nu este recepționată de senzorii Câmpului și, prin urmare, rămân invizibili pentru consensuali. Unii dintre noi consideră că sunt un fel de roboți, însă alții susțin că reprezintă un alt tip de ființe umane fizice, concepute și educate separat de ceilalți, pentru a sluji scopurilor Hub-ului. Insă, orice ar fi, ne

temem de ei la fel de mult ca și consensualii, care știu de ei doar din auzite și doar le pot bănui prezența din indicii colaterale.

- N-aș fi suportat asta, a murmurat Clarissa, n-aș fi îndurat ca Agenții să coboare acolo, în beznă, după mine.

- Ei bine, treaba ta, i-a spus Richard. Dacă mai dai vreodată de-un bucluc asemănător, doar din partea lor o să primești ajutor.

Richard fusese cândva căsătorit cu Clarissa, înainte de mă-ritișul ei cu Terence. Cu toate că părea absurd acum, fuseseră cândva, pentru scurtă vreme, amanți, încântați de simplul fapt că se aflau unul în prezența celuilalt pe lumea asta. Iar acum, în mod absurd, Clarissa încerca să-i potolească supărarea flir-tând cu el.

- Richard, dragule, știu că m-am purtat ca o fată prostuță, dar îți promit că n-o să se repete.

Mă gândesc la ceva ce am scris mai devreme:

„Restul dintre noi adoptam în mod invariabil poziția po-trivit căreia", așa am zis, „nu ne plăcea să avem de-a face cu lu-mea consensuală, însă acesta era uneori un rău necesar."

Mi-o imaginez pe Clarissa citind asta și pufnind disprețuitoare.

- Ai prefera atunci să existăm doar noi, fără nici o lume consensuală?

De fapt, exact această atitudine pare să fie din ce în ce mai evidentă pretutindeni.

Când s-au întemeiat orașele consensuale pentru prima oară, ca modalitate de a retrage ființele umane dintr-un mediu pe care erau cât pe ce să-l distrugă, s-a hotărât ca ele să fie con-gruente cu orașele vechi, fizice. Existau trei rațiuni la baza acestei decizii. In primul rând, mulți oameni puteau fi convinși să accepte statutul de consensual în baza faptului că încă vor mai avea acces la ceea ce ei considerau drept „lume reală". In

al doilea rând, s-a considerat că era important să li se permită consensualilor să poată interacționa în continuare cu aceia dintre noi care plăteam scutirea de procesul de defizicalizare, prin achitarea unei taxe enorme și fiind de acord cu sterilizarea. (La urma urmelor, pe vremea aceea, persoanele fizice și consensuale puteau fi frate și soră, tată și fiu, colegi de școală, prieteni de o viață...) Și, în al treilea rând, deoarece, deși uriașă, capacitatea de prelucrare a Hub-ului era finită, iar o lume consensuală, bazată pe una fizică, solicita mai puțin resursele Hub-ului decât una pur inventată.

Toate cele trei considerente au încetat între timp să mai fie valabile. Hub-ul a devenit mai mare, persoanele fizice și cele consensuale s-au separat, iar consensualii și-au pierdut de atunci încoace orice sentiment față de lumea fizică și nu au mai socotit-o drept cea „reală". Așadar, acum ar fi posibil, din punct de vedere politic și tehnic, ca Hub-ul să decupleze orașul fizic de cel consensual? In anumite privințe, acest lucru ar fi mai ușor de făcut decât să se mențină această situație de statu-quo, ce presupune o rețea costisitoare de senzori.

Insă, dacă sunt cinstit față de mine însumi, presupun că atunci când contemplu posibilitatea de a mă trezi într-o Londră în care implanturile nu ar mai funcționa, în care consensualii nu ar mai putea fi întâlniți și în care noi am rămâne singuri printre ruine, nu mai văd ideea cu ochi buni. De fapt, eu aș trăi un sentiment de groază, abandon și izolare. Presupun că pur și simplu raționalizez această senzație și afirm că avem nevoie de consensuali din rațiuni practice și că prezența lor este un rău necesar.

Cred că promisiunea Clarissei a rămas valabilă doar două zile, după care a plecat din nou în vehiculul ei de invalid. In

mai puțin de o săptămână, a ajuns din nou la Walthamstow, deși de data asta a evitat gara și n-a mai făcut nici o scenă. Înainte de sfârșitul lunii, și-a încărcat bateriile pentru o călătorie mai lungă, dorind să ajungă tocmai până în centrul Londrei. După aceea a pornit din nou cu entuziasm, hurducându-se și tresăltând cu înverșunare pe drum și refuzând cu încăpățânare să analizeze cât de departe o va duce acumulatorul mașinuței. Ca întotdeauna, a mers cu implantul deconectat. A văzut case pustii, stații de benzină abandonate, o stradă golită de orice, desfundată rău de ani și ani de înghețuri. Insă, din când în când s-a oprit pentru acel șoc după care tânjea atât de persistent, acea explozie trecătoare de confort și siguranță ce proveneau din comutarea implantului, când vedea un oraș plin de viață apărând dintre ruinele mute.

- Mă duc la Piccadilly Circus, le-a spus ea oamenilor aflați în fața unui șir de magazine din Stoke Newington. Când eram mică, ai mei mă duceau acolo să văd luminile colorate.

Cumpărătorii i-au întors spatele.

- Tare-mi plăceau luminile acelea, i-a spus ea bărbatului aflat în fața unei case de pariuri din Islington, mai ales felul în care se unduiau și se fugăreau. Câtă electricitate! Ce culori frumoase!

- De ce nu te duci acasă, fantomă? a mormăit pariorul în vreme ce se îndepărta.

- Cred că mai sunt și acum lumini ca acelea, nu? a întrebat-o ea pe o tânără în King's Cross. Nu *reale,* evident, ci din acelea pe care să le puteți vedea și voi.

- A sigur, a spus tânăra, pe nume Lily, în Piccadilly sunt lumini frumoase, dar sunt*foarte* reale, să știi. Nu sunt fizice, sau ceva de genul acesta.

Lily nu era prea deșteaptă și se bucura să se arate prietenoasă față de oricine. Avea o față simplă și rotundă, cu „rezoluție"

slabă, care era foarte plată și arăta de parcă ar fi fost extrasă dintr-un desen animat. Consensualii își puteau alege singuri înfățișarea, devenind frumoși și interesanți, cu înaltă „rezoluție", pe cât le îngăduia contul din bancă, însă unii dintre ei nu-și puteau permite prea multe în privința aspectului - iar Lily era săracă, evident. Avea ochii ca niște puncte, pielea îi era uniform de roză pe tot corpul, hainele îi erau doar pete de culoare, iar zâmbetul, o curbă simplă, urcătoare, a liniei ce reprezenta gura și buzele.

- Sunt sigură oricum că nu sunt fizice, a spus ea cu glas ascuțit, nu prea bine definit. După aceea și-a dat seama că fusese nepoliticoasă, astfel că zâmbetul i s-a răsturnat brusc, devenind un arc de cerc cu capetele în jos. Vai de mine. N-am vrut să spun că am ceva împotriva celor care sunt - cum să zic - fizici. Am spus altceva decât am vrut.

- Nu-ți face probleme. Mă confrunt tot timpul cu situații similare. Iar tu ești prima persoană prietenoasă pe care am întâlnit-o de când am plecat de acasă.

Clarissa deschisese un termos cu cafea și, rămânând în mașinuța ei, și-a turnat în păhărelul ce slujea drept capac. Era pe la mijlocul lunii octombrie, o zi răcoroasă de toamnă, spre înserat, iar ea începuse să resimtă frigul.

- Când eram mică, tata mă ducea să văd luminile din Piccadilly Circus. Evident, când ajungeam acolo, îl întrebam unde sunt clovnii și tigrii. „Dar unde sunt doamnele frumoase cu costume mulate pe corp?" voiam eu să știu. Iar el îmi spunea că nu era un circ din acela. „Circus înseamnă doar un cerc, pentru ca mașinile să dea roată pieței." Nu-mi amintesc exact ce am discutat atunci, dar mi-aduc aminte că stăteam acolo cu luminile acelea electrice frumoase în jurul meu și-mi dădeam seama că nu mă interesau tigrii sau doamnele frumoase. Culorile

devin atât de fermecătoare când ești copil... Mă uitam într-o direcție, apoi în alta, dar voiam să văd totul dintr-odată, de aceea sfârșeam prin a mă învârti repede-repede pe loc.

Apoi a ridicat păhărelul spre buze și a luat o sorbitură.

- Pe mine mă cheamă Lily, a spus fata, plină de solicitudine, uitându-se cu uimire la ridurile ce alcătuiau desene complicate pe mâinile Clarissei și la petele maronii ce trădau suferințe hepatice, și la felul cum tremurau tot timpul, astfel încât cafeaua se prelingea pe pereții exteriori ai păhărelului. Dacă înfățișarea de joasă rezoluție a lui Lily nu prezenta detalii mai deloc, Clarissa părea să posede amănunte în cantități delirante. Și totuși - iar acest lucru era acela care o nedumerea pe Lily - acele amănunte nu aveau un scop clar decorativ. înfățișarea aceea trebuia să fi costat o avere, a gândit Lily, dar de ce ar fi vrut cineva să arate *astfel?*

- Pe mine mă cheamă Clarissa, draga mea. Clarissa Fall, a spus bătrâna doamnă pe un ton regesc, terminându-și apoi cafeaua și scuturând paharul, după care l-a înșurubat la loc pe termos.

- Dar știi drumul? a îndrăznit Lily. Știi cum să ajungi la Piccadilly Circus?

- Cred că da, a pufnit Clarissa. Am peste două sute de ani, și locuiesc în Londra de când mă știu. Sunt ultima persoană fizică rămasă în Londra, știai asta? a zis ea, apoi s-a uitat la ceasul de mână. Tânjea după tovărășie și atenție și, cu toate acestea, când le căpăta pe amândouă, devenea întotdeauna ciudat de brutală și precipitată.

- A, două sute, a repetat Lily umil. înseamnă ceva. Doar că aș fi vrut să-ți sugerez că aș putea veni cu tine ca să-ți arăt drumul.

- Da, chiar te rog, i-a zis Clarissa cu generozitate.

Legile universului fizic le interziceau oamenilor fizici să călătorească folosindu-se de vehicule virtuale, însă nici o regulă a Câmpului nu interzicea persoanelor virtuale să se deplaseze cu un vehicul fizic. Singura dificultate era că acesta fusese proiectat pentru o singură persoană, astfel că Lily a trebuit să stea pe micul suport pentru transportul sacoșelor pentru cumpărături.

- Nu mă deranjează, a spus Lily, care nu-și putea permite să fie demnă. Nici nu e prea departe.

- Îmi pare rău, dar va trebui să-mi deconectez implantul, i-a spus Clarissa, ca să pot vedea denivelările drumului. Nu vei putea vorbi cu mine decât după ce ajungem acolo.

- Nu mă deranjează, i-a răspuns Lily cu supușenie.

Habar nu avea ce voise să-i comunice Clarissa, însă acceptase deja ideea că viața era în mare măsură ceva de neînțeles.

Clarissa a răsucit cheia ca să pornească vehiculul. Când a făcut asta, a aruncat fără să vrea o privire la cadranul pe care se indica nivelul de încărcare al bateriei. Când pornise la drum, acul arătase încărcare completă, însă acum ajunsese aproape de zona roșie ce semnifica un avertisment: nivel scăzut. Și-a îngăduit doar o clipă să se gândească la necazul ce o păștea - și să fie traversată de o senzație de frică - dar apoi, cu hotărâre, a alungat acel gând din minte.

Clarissa a condus încet pe Tottenham Court Road. Clădirile cu magazine erau întunecate și pustii, cu vitrinele deșertate, sau uneori cu geamuri sparte și pline de frunze moarte. Străzile erau goale și presărate de moloz și gunoaie. In afara țiuitului scos de căruciorul ei electric și de scrâșnetul produs de roțile lui pe pietrele ce săreau în toate părțile, domnea o liniște deplină.

Cu toate acestea, Lily vedea vitrine doldora de mărfuri de vânzare, automobile și autobuze înconjurându-le pe amândouă, dar și oameni în toate părțile.

- Aproape c-am ajuns! a exclamat ea binedispusă, încă nepricepând pe deplin că, având implantul dezactivat, Clarissa nu putea să o audă ori să-i perceapă în nici un fel prezența. Apoi a scos un țipăt ușor de admirație când Clarissa a virat cu nonșalanță pe stradă, direct prin fața mașinilor și autobuzelor ce veneau din sens opus și a continuat să conducă pe contrasens, rămânând indiferentă la claxoanele dezlănțuite și la țipetele de indignare.

- E o persoană fizică, a strigat Lily drept explicație, stând cocoțată pe suportul din spatele mașinuței Clarissei. E doar fizică.

Pe la jumătatea lui Shaftesbury Avenue, bateria s-a descărcat complet și mașinuța a încremenit.

Acum *Clarissa* era speriată. Se înserase și se făcuse foarte frig; iar ea era o femeie în vârstă, cu un picior beteag, aflată în mijlocul unui oraș în ruine. Nu avea unde să stea, nu luase cu ea nimic de mâncat ori de băut, și nici nu poseda alt mijloc de a ajunge acasă.

Însă Clarissa se pricepea să-și alunge gândurile negative din minte.

- Nu e departe, a mormăit ea, referindu-se nu la imitația de castel, căminul ei aflat departe, ci la Piccadilly Circus, până la care mai avea ceva drum. Piccadilly Circus nu oferea nici căldură, nici hrană, nici rezolvarea tuturor necazurilor ei, dar toate acestea erau lucruri absolut neînsemnate. Va trebui să merg pe jos, a zis ea. E absurd să bat atâta drum și să nu ajung sa vad.

A coborât din cărucior și, dureros de încet, a început să meargă șchiopătând ultimele sute de metri, dar apoi și-a adus aminte de Lily și s-a oprit.

- O SĂ MERG PE JOS ULTIMII METRI! a strigat ea, presupunând, fără să se înșele, că Lily o urma îndeaproape, dar greșind, prin faptul că invizibilitatea o făcea pe Lily să nu-i audă spusele. NU TE VĂD pentru că MI-AM DECONECTAT IMPLANTUL și nu vreau să-l reconectez decât atunci când ajung acolo, altfel STRIC TOT EFECTUL.

Plănuise totul până la ultimul amănunt. Nu voia să-și reconecteze implantul decât atunci când va ajunge exact în mijlocul pieței.

- EȘTI BINE-VENITĂ DACĂ VREI SĂ MĂ ÎNSOȚEȘTI! a mai strigat ea, de parcă ar fi controlat personal accesul pe străzile publice.

A mai înaintat șontâcăit câțiva pași pe strada tăcută și ruinată (în vreme ce, în cealaltă Londra, automobilele o ocoleau, iar pietonii se întorceau și o priveau mirați, iar Lily mergea încet în urma ei, de parcă ar fi fost, împreună, Bunul Rege Wenceslas și credinciosul său paj[1]).

- Să-ți spun, totuși, ceva, a zis Clarissa, oprindu-se din nou. Avea chipul transfigurat de durerea pricinuită de piciorul vătămat, însă avea un glas nepăsător. Dacă ai chef să apelezi consiliul și să le ceri să aducă pe cineva fizic, pentru a mă ajuta, ți-aș fi foarte recunoscătoare... Ce bine era dacă blestemata aceea de mașinuță NU AR FI RĂMAS FĂRĂ BATERIE, înțelegi, pentru că așa nu am cum să mai ajung înapoi acasă.

[1] *Bunul Rege Wenceslas* este titlul unui colind de Crăciun, despre un rege care merge să ducă daruri unui țăran sărac și, pe drum, face ca, printr-un miracol, urmele lăsate de el în zăpadă să-i încălzească tălpile pe pajului său, care este înfrigurat și la capătul puterilor, gata să renunțe (n. tr.).

- Eu nu am nici un ban, a spus Lily. Te gândești la o soluție de urgență? Să apelez numărul de urgență?

Dar, bineînțeles, Clarissa nu o putea auzi.

Când a intrat șchiopătând în Piccadilly Circus, tocmai se întuneca. Clădirile erau niște structuri inerte de zidărie, iar toate acele mii de becuri colorate de pe vechile panouri publicitare erau reci și neclintite, iar statuia lui Eros semăna mai mult cu îngerul morții de pe un mausoleu decât cu zeul iubirii fizice.

Dinspre Regent Street au venit câteva rafale de ploaie. Buzele și degetele Clarissei se învinețiseră de frig, și tremura din tot trupul. (Lily a rămas șocată: nu văzuse niciodată așa ceva, deoarece consensualilor nu le este niciodată frig.) Pe de altă parte, Clarissa avea dureri mari - osul rupt de la gleznă se dislocase și îl simțea ca pe o lamă de cuțit ce i se răsucea în carne - și era obosită, flămândă și însetată. Și-a adus aminte cu întârziere că-și uitase până și termosul cu cafea în vehiculul abandonat.

- Ești o toantă, Clarissa Fall, și-a zis ea cu glas tare. Nu-ți porți de grijă. Într-o bună zi, o să te prăbușești la pământ și-or să te mănânce șobolanii. Și asta, doar din vina ta. (Apoi și-a adus aminte de tovarășa ei de drum.) MAI EȘTI ACOLO, LILY? a răcnit ea. Ai făcut apelul acela ÎN NUMELE MEU? O să traversez până la statuie și după aceea o să reconectez implantul și atunci O SĂ PUTEM STA DE VORBĂ.

S-a târât până la baza coloanei pe care se afla statuia lui Eros, apoi a întins mâna după ureche, unde avea comutatorul implantului. Culorile, electricitatea, viața palpitantă a marelui oraș au inundat pe dată scena dezolantă. Pretutindeni se vedeau oameni, iar automobilele cu faruri aprinse și lumini de poziție sclipitoare, și taxiurile negre și autobuzele roșii cu etaj, pline

de pasageri, ghirlandele de becuri electrice colorate, care alcătuiau imagini mișcătoare și embleme și cuvinte orbitoare ce se fugăreau pe câmpuri de culori pure, precum roșu, verde, galben, albastru și alb.

- Vai! a exclamat extaziată Clarissa, e aproape la fel ca atunci când eram mică, iar luminile erau reale!

- Ți-am spus că sunt frumoase, a zis Lily, ca un cățeluș care este gata să aștepte o oră, două ore, sau chiar trei pentru ca stăpâna lui să se uite în direcția lui și, cu toate acestea, să fie la fel de recunoscător când atenția îndelung cerșită îi este în cele din urmă acordată.

Zâmbind, Clarissa s-a întors, însă vederea feței ca de desene animate a lui Lily a avut un efect neașteptat asupra ei. A avut o senzație de milă, ca o împunsătură de cuțit, față de ea, însă, în același timp, a fost cuprinsă de un val de repulsie. Zâmbetul ei a încetat să mai fie real. Plăcerea ei s-a risipit. A simțit frigul amarnic al lumii fizice străpungând-o, durerea fizică, semănând cu împunsăturile de ace, sâcâind-o în picior, suferința fizică din cap, care-și avea originea în oboseală și deshidratare.

Lily a perceput că dispoziția Clarissei se schimbase, iar linia simplă ce reprezenta conturul gurii ei tocmai începuse să se curbeze cu colțurile în jos, când Clarissa și-a decuplat iarăși implantul. Lily a dispărut, iar laolaltă cu ea, au pierit și luminile, autobuzele și oamenii. S-au lăsat întunericul și tăcerea, iar clădirile au devenit niște umbre confuze.

- Lily, a zis Clarissa, adresându-se beznei și pustietății, problema este că voi, consensualii, sunteți la fel ca luminile astea. Doar niște imagini mișcătoare, alcătuite din punctișoare. Doar imagini de autobuze, imagini de automobile, imagini de oameni, imagini de vitrine.

Răsucindu-se și îndepărtându-se în mod deliberat de locul în care se aflase Lily, Clarissa a conectat din nou implantul și a urmărit luminile reapărând. De astă dată însă, nu a mai simțit nici o emoție, nici un șoc înălțător, nici o senzație sau gând care să anuleze frigul și durerea. Nu se deosebea, de fapt, de actul de a schimba canalele la televizor, s-a gândit ea cu amărăciune, de aceea, imediat, a dus mâna la comutator ca să închidă din nou implantul. Insă acum, comutatorul, care era prevăzut pentru a fi închis și deschis de câteva ori pe zi, s-a stricat din cauza intervențiilor ei prea dese și a refuzat să mai rămână pe o anumită poziție. Acum, câmpul vizual al Clarissei trecea aleatoriu, la fiecare câteva secunde, de la lumea consensuală la cea fizică, și înapoi, iar ea nu putea pune capăt acestei basculări repetate. Neajutorată, a rămas în picioare și s-a chinuit, fără nici un succes, să așeze comutatorul pe o poziție, după care a renunțat și s-a prăbușit moale la pământ, la baza statuii. Ce altceva putea să facă?

- Lily, ai apelat consi... a început ea, după care, brusc, lumea consensuală a dispărut. Vai de mine. LILY, MAI EȘTI AICI? A, bravo, ești. Ai apelat consiliul, dar eu cred că ar cam fi cazul să mă întorc acasă acum... Lily? LILY! CONSILIUL O SĂ TRIMITĂ AJUTOARE? Spune-le că nu vreau să trimită Agenți ai minții. Spune-le să aducă niște persoane fizice. O să se supere pe mine, dar până la urmă vor veni. Nu-mi pasă ce va spune Richard.

In realitate, fie că-i plăcea, fie că nu, Agenții porniseră, patru la număr, din diferite direcții, venind din diferite alte misiuni ce se desfășuraseră în diferite părți ale Londrei. Erau încă la oarece depărtare de locul unde se afla Clarissa, dar sigur se aflau pe drum.

Fuseseră trimiși de Hub, după ce acesta îl contactase pe Richard Howard, iar el spusese că persoanele fizice nu mai erau

dispuse să vină din nou pentru a o scoate pe Clarissa din încurcătură..

Ulterior, Richard a început să fie îngrijorat de ceea ce făcuse și m-a apelat.

- Știu că pare straniu, a zis el, pe un ton prin care încerca să se apere, dar am sentimentul că trebuie să stăm deoparte în situația asta, nu crezi? Clarissa trebuie să învețe pe pielea ei că atunci când spunem ceva, nu ne jucăm, altfel o să repete isprava asta mereu. Acum a ajuns tocmai în Piccadilly Circus, ce Dumnezeu! Până și Clarissa trebuie să înțeleagă o dată pentru totdeauna că nu se putea duce până în centrul Londrei și să se întoarcă, folosind căruciorul acela ridicol. E la mintea oricui că a presupus că noi ne vom duce să o aducem înapoi. Pe asta s-a bazat.

M-am înfuriat pe Clarissa la fel de mult ca și Richard. Îmi petrecusem după-amiaza adunând frunzele moarte și făcând ordine în micuța mea grădină ferită de ochii lumii. Tocmai mâncasem ceva ușor de seară și băusem un păhărel de porto, abia așteptând să am parte de o seară liniștită la căldurică, îndărătul draperiilor bine trase la ferestre, ca să fac niște note pregătitoare pentru capitolul 62 din cartea mea, intitulată *Declinul și prăbușirea realității*. In capitolele 60 și 61 mă ocupasem de influența Internetului și a telefoniei mobile, și tocmai ajunsesem la ceea ce trebuia să fie piesa măreață și nodală a întregii mele lucrări: momentul în care rasei umane i se prezintă pentru prima oară dovada de necontestat că propria sa activitate va distruge planeta, nu în secole sau decenii, ci în câțiva ani, dacă nu-și poate reduce prezența fizică la câteva procente față de nivelul actual.

- Nesăbuita de Clarissa! Of, Clarissa!

Piccadilly Circus

De ce să renunț eu la binemeritata liniște a căminului si la redactarea unui nou capitol, când ea singură se vârâse în mod deliberat în belea? Mă îngrozea peste măsură deplasare pana în centrul Londrei, indiferent de momentul zilei, lucru pe care Clarissa sigur îl știa, și, cu toate astea, ea presupunea că eu eram dispus să mă las târât până acolo atunci când avea ea chef. Și totuși eram conștient că trebuia să mă duc până în acel loc.

- Richard, n-o pot lăsa pe mâna Agenților. Știu că e o pacoste, știu că profită de bunătatea noastră, dar n-o putem abandona.

- Uf, pentru numele lui Dumnezeu, Tom, doar așa o să se învețe minte, mi-a zis Richard, devenind acum mai neiertător în hotărârea lui, mai ales că putea porni ofensiva împotriva mea, descoperind că eram slab de înger. Cum o să priceapă *o dată pentru totdeauna,* dacă nu ne păstrăm fermitatea în astfel de momente? Asta ar fi spre binele ei. Și, oricum, acum nimeni nu-i mai poate întoarce din drum pe Agenți. Doar știi cum sunt.

- Păi, dacă ei vor ajunge acolo, atunci voi merge și eu, am spus eu. O vor speria de moarte. Pornesc într-acolo cu mașina, ca măcar să fie de față cineva pe care ea îl cunoaște.

Am ieșit în frig și am pornit mașina. Eram amarnic de supărat pe Clarissa. Mă îngrozea furtuna de sentimente întunecate pe care orice călătorie prin Londra o isca în mod invariabil în sufletul meu, rușinea, jena, senzația de pierdere, invidia, suferința profundă care seamănă cu chinul resimțit atunci când întâlnești vreo fostă iubită care acum aparține altuia și nu va mai fi niciodată a ta... Simțeam o sfârșeală de moarte doar gândindu-mă la efortul pe care trebuia să-l fac, fără a mai vorbi de disconfort și de ger.

Când am ajuns în Piccadilly Circus, tocmai soseau și Agenții, unul ieșind din Shaftesbury Avenue, unul dinspre Piccadilly

și câte unul dinspre bifurcațiile de nord și, respectiv, de sud, ale Regent Street. Ghemuită sub statuia lui Eros, Clarissa nu i-a putut vedea, pentru că atunci când era în starea pură de persoană fizică, era prea întuneric, iar când se afla în stare consensuală, ei rămâneau invizibili. Alături de ea stătea pe vine Lily, cu un braț consensual petrecut peste umărul fizic al Clarissei. Uneori Clarissa o vedea pe Lily, alteori, nu, însă nu avea cum să se încălzească în îmbrățișarea acesteia, indiferent cât de mult ar fi vrut Lily să-i cedeze din căldura ei.

Când lumina farurilor mele fizice au măturat spațiul fizic, Clarissa a văzut imediat doi dintre Agenți apărând din beznă și înaintând spre ea. A retrăit, parcă, un coșmar din copilărie, și a scos un țipăt. Apoi implantul ei s-a comutat de la sine, iar luminile, autobuzele și mulțimea oamenilor au reapărut, ascunzându-i pe Agenți. Insă asta era și mai rău, deoarece Clarissa știa că Agenții rămăseseră acolo, în ciuda fațadei sclipitoare, și înaintau încet spre ea, dar acum nevăzuți.

A țipat din nou:

- Nu vă apropiați de mine, m-auziți? Nu vă apropiați!

- Nu te teme, Clarissa, i-a spus Lily. Sunt aici să te ajut.

Numai că Lily nu avea idee ce se petrecea. Nu simțise niciodată frigul. Nu cunoscuse durerea fizică. Nu avea cunoștință de prezența Agenților. Nu avea habar de cealaltă lume, a tăcerii și umbrelor, ce se afla îndărătul luminilor orbitoare din Piccadilly Circus.

Am coborât din mașină. Mi-am comutat implantul și, îndreptându-mă spre Clarissa, am pășit cu grijă, întrucât știam prea bine cât de ușor rămân nevăzute gropile fizice periculoase, ascunse fiind de suprafața virtuală a străzii. Am făcut toate eforturile să ignor ochii consensuali ce mă urmăreau cu dezaprobare și resentiment, în vreme ce eu fierbeam de furie față

de Clarissa, obsedată de sine, pentru că mă pusese din nou într-o situație atât de jenantă. Cum de îndrăznea să mă aducă până acolo împotriva voinței mele, într-o noapte atât de friguroasă? Cum de îndrăznea să mă expună iluziilor orașului consensual și privirilor pline de reproș ale oamenilor consensuali, când tot ce voiam eu era să stau acasă, îndărătul gardurilor vii pe care le modelasem ca pe niște ziduri de castel, îndărătul ușii mele încuiate, al draperiilor trase la ferestre, ca să scriu despre realitate?

- O cunoști, adevărat? m-a întrebat un bărbat. Neapărat fă ceva în privința ei, amice. E nebună. Dusă cu mintea. Are nevoie de ajutor.

Nu i-am răspuns. Niciodată nu am știut cum să le vorbesc acestor oameni, uimitor de ireali și totuși șocant de vii. Ii disprețuiam și îi invidiam în egală măsură. Mă uimeau ciudățenia lumii lor construite și dăruirea și umila acceptare a acesteia. Cu toate acestea, în comparație cu ea, ce măruntă și lipsită de culoare era propria mea lume, grădina mea desfrunzită, gardurile vii modelate, cartea mea, paharul de porto băut în fiecare seară, incursiunea mea săptămânală pe strada ce ducea spre Calul și ogarii, spre Ultima Bodegă Adevărată, ca să beau bere originală cu grupul tot mai restrâns de bătrâni și bătrâne decrepiți, oameni care-și spun Ultimii Oameni Adevărați.

- Mai curând ar trebui ținută sub cheie, a spus o femeie. E aceeași persoană care a blocat Linia de Nord luna trecută. I-am văzut fotografia în ziar.

Mi-am croit drum prin trafic.

- Gata, Clarissa, am strigat eu cu răceală, când am ajuns lângă ea, am venit să te iau. Muggins a sosit din nou așa cum anticipai, nici nu mă îndoiesc. Am venit ca să te duc acasă.

- Muggins? Cine e Muggins? a întrebat ea cu glas tremurător. Se temea că mă refeream la unul dintre Agenți.

- Sunt eu, Clarissa. Tom, cine altul?

- Cine? a bolborosit Clarissa, încordându-și ochii ca să mă vadă.

- A spus Tom, draga mea, i-a repetat Lily.

Clarissa a aruncat o privire în lateral, către fața ca de desen animat a lui Lily, cu ochii ca niște puncte negre și cu gura având colțurile coborâte. După aceea, Lily a dispărut din nou, împreună cu întregul Câmp, iar Clarissa a rămas iarăși în lumea fizică, întunecată. Insă farurile mașinii mele stăteau aprinse și, fără să mai fie distrasă de Câmp, Clarissa m-a văzut clar apropiindu-mă, dar i-a distins și pe Agenții din jurul meu, care așteptau să intervină dacă eu nu reușeam să rezolv situația.

Greoi, strâmbându-se de durere, Clarissa s-a ridicat în picioare.

- Am vrut doar să mai văd o dată luminile, așa cum străluceau ele când eram mică, a zis ea cu încăpățânare.

Apoi a început să se rotească pe loc, așa cum procedează copiii când se joacă, însă foarte, foarte încet, târându-și picioarele și chircindu-se ușor de durere. In vreme ce se răsucea, comutatorul defect al implantului ei a continuat să basculeze pe poziția deschis-închis, astfel că, preț de câteva clipe, luminile, autobuzele și automobilele sclipitoare se roteau în jurul ei, apoi urma bezna care era sursa frigului și durerii ei, și atunci zidurile întunecate ale clădirilor pustii se învârteau în jurul ei, iluminate doar de farurile mașinii mele.

Lily apărea și dispărea. Când era acolo, Agenții dispăreau. Când dispărea ea, apăreau Agenții. Singurul element constant eram eu, care, ca și Clarissa, simțeam frigul fizic și vedeam luminile consensuale.

- Hai, Clarrie, i-am spus eu pe un ton blând. Hai cu mine.

Bătrâna doamnă m-a ignorat o vreme, continuându-și rotirea cu viteză foarte scăzută și fredonând mai mult în șoaptă un cântecel fără melodie. Aflați în mașini și autobuze, oamenii întorceau capetele să se uite la noi. Pietonii se opriseră pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii și ne urmăreau cu sinceritate de parcă acela *era* un Circ, iar noi ne aflam acolo cu scopul declarat de a da un spectacol. Apoi, brusc, Clarissa s-a oprit din rotire. S-a legănat din cauza amețelii, dar ochii ei sclipeau ca aceia ai unui animal încolțit.

- Cine ești tu? m-a întrebat ea. Cine anume ești?

Era ciudat, deoarece în acea clipă, tot ce se găsea în jur a părut să capete mai multă pregnanță: asprimea aerului rece al nopții din lumea fizică, strălucirea luminilor colorate din lumea consensuală, ciocnirea bizară a celor două lumi, pe care Clarrie a mea o produsese de una singură... Și am descoperit că nu mai simțeam deloc furie, nu-mi mai păsa că mă făcuse să bat atâta drum.

Mi-am decuplat implantul plasat în spatele urechii, ca să pot vedea ce făceau Agenții. Ei rămăseseră însă deoparte și așteptau ca eu să rezolv problema.

- Eu sunt, Clarrie, i-am spus. Tom. Fratele tău mai mic.

Agentul aflat cel mai aproape de mine s-a crispat ușor și a înclinat capul spre mine, ca și cum i-aș fi adus aminte de ceva.

- Eu cred că ai avut destule aventuri pe ziua de azi, draga mea, i-am spus surorii mele, comutând din nou implantul, ca să alung imaginea Agenților. Ajunge pentru astăzi, nu ești de acord cu mine? Am venit cu mașina ca să te iau de aici. Te duc acasă.

S-a lăsat condusă la mașină și ajutată să urce. Era într-o stare jalnică, tremura, pălise, se simțea debusolată, piciorul beteag

i se umflase, ajungând de două ori mai gros decât era normal. M-am bucurat că avusesem prevederea să iau cu mine o pătură groasă și un termos cu cacao fierbinte și o sticla de brandy.

Lily, creatura aceea ciudată, cu fața ca o lună, un suflet uman înăuntrul unui desen animat, ne-a urmat până la mașină și a rămas să se uite cu un aer îngrijorat.

- Se simte bine? a întrebat ea. A devenit atât de ciudată... Ce a pățit?

- Nu va păți nimic. E doar bătrână și obosită, i-am răspuns eu, închizând portiera și dând roată vehiculului ca să urc la volan.

Mi-am decuplat implantul, făcând-o pe Lily să dispară laolaltă cu imaginile și sunetele din Piccadilly Circus. In spațiul mort și întunecat, cei patru Agenți au apărut profilați în fasciculele farurilor. Se adunaseră și stăteau în șir. Am avut ciudata senzație că le părea rău fiindcă nu puteau merge cu noi, parcă dorindu-și ca cineva să-i întâmpine cu o pătură, brandy și cacao.

Am aranjat-o mai confortabil pe sora mea și am pornit mașina. Aveam să conduc așa cum făcea ea, fără să pot vedea traficul consensual. Nu-mi plăcea un asemenea stil. Mi-am dat seama cât de arogant trebuie că li se părea consensualilor și cât de mult le displăcea asta - și tocmai lucruri ca acestea, știam eu, ne crea nouă, Outsiderilor, un prost renume - dar sub nici o formă nu puteam risca să rup vreun element de suspensie în drum spre casă.

- Serios, dacă ne gândim mai bine, nu ne deosebim prea mult, a spus Clarrie după un timp. Avea implantul decuplat și vedea străzile abandonate și singuratice ca niște canioane aflate pe o planetă lipsită de viață. *Aceea* este lumea fizică de acolo, aceea este materia fizică. Dar noi nu suntem astfel, corect? Suntem niște șabloane. Simple șabloane care plutim la suprafață.

- Clarrie, mai ia o gură de brandy, am îndemnat-o, și după aceea lasă spătarul pe spate și încearcă să dormi. O să dureze ceva până ne ajungem acasă.

Ea a dat din cap și și-a înfășurat pătura mai bine în jurul trupului. Implantul i s-a comutat de la sine, astfel că a văzut un taxi virând brusc pentru a ne evita, și a auzit țipătul furios al claxonului. Pentru o scurtă perioadă, noaptea agitată a Câmpului Consensual a înconjurat-o. După aceea a dispărut și acesta.

- Totuna, a spus ea, somnoroasă. La fel ca luminile din Piccadilly Circus.